

MANÖVER - LEDIGA!

En liten humorell

Kommer ni ihåg den stora fältmanöver som vårt försvar kämpade sej igenom uppe i Nordanlandet år 1925? Jag som deltog i den minns den fortfarande mycket bra. Jag minns de där gråkalla höstdagarna just därför att de betydde så mycket för mitt unga liv, som det brukar heta.

Du, som är en trogen vän av sanningen, höjer säkert på ögonbrynen och tänker:

Du kan väl omöjligen ha varit med på en fältmanöver på den tiden?

Men tänk att jag var det.

Jag kommer så väl ihåg glädjen och stoltheten jag kände inombords över att få vara med "dom stora grabbarna" bland hästar, kärror, kanoner och kokvagnar. Mina krigarkompisar var klädda i uniformer av "modell Ä" med knappar som blänkte ikapp med solen, och jag barfota i knäbyxor, livstycke och förkläde med ficka fram.

Mest imponerad blev jag nog av de officerare som bar blå revbensuniformer med revärer längs byxbenen. Till dem etablerade jag ett mycket nära och gott förhållande.

Min egen uniform var jämförelsevis av mycket enklare slag, utan vare sig guldgaloner eller epåletter. Men i gengäld hade jag två vita knappar på var sida i livstycket för strumpebanden vintertid.

Det var ett välsignat krig som pågick uppe i Nordanlandet det året, i alla fall för min mor. Det förhöll sej nämligen så, att de fina benrangelsuniformerade krigarkompisarna köpte kvällsgröt för femtio öre portionen av min mor om kvällarna. Det var till stor lycka för henne som tillfälligt fick en extra inkomstkälla.

Näst revbensgubbarna i gunst, stod den mer gråskräddade farbrorn med marketenterilådan intill lyktstolpen på vår gårdsplan. Det hände ju att det vankades en femöring ibland från grötkassan, och den omvandlade jag

hastigt till något välsmakande från hans låda som jag lät åka ner i förklädesfickan. Med full ficka, deserterade jag sedan bort ur allas åsyn och återvände till kriget först när fickan var tom och magen full.

Det inträffade många minnesvärda händelser under den vecka, eller mer, som manövern varade. Det kryllade ju av vänner och fiender överallt i buskarna. En del var fotfolk och en del satt till häst, och alla sköt vilt omkring sej, och för säkerhets skull på allt som rörde sej.

Vi hade en mycket viktig postering bakom vårt uthus min krigarkompis och jag. Den låg strategiskt i en slänt efter vägen mellan berget och byn, bara två meter bakom vårt dass. Där låg vi två i stridsställning raklång på mage över grästuvorna.

Jag vet inte om min krigarkompis var vän eller fiende, anfallare eller försvarare, men för mig blev han i alla fall en god vän. Min stora uppgift i kriget var att hålla för öronen när han sköt, och hans uppgift var att ladda och skjuta så att patronerna yrde åt alla håll där vi låg.

Helt utan förvarning hoppade jag upp från min liggande skyttställning vid sidan om min kompis och satte igång

en krigsdans i bästa infödingsstil. Jag skrek allt jag förmådde:

Skjut dom, skjut dom, skjjuut!

Orsaken till mitt krigiska temperament var att jag hade fått byxorna fulla av ettermyror. De hade sin bostad i den grästuva jag låg över. De hade omedelbart upptäckt en ny vandringsled på skinnet under skjortan och kalsongerna och bestämt sig för att bita sig fast på den nya vägen.

Krigarkompisen proklamerade omedelbart vapenvila och uppmanade mig att genast springa in till mor och byta kalsonger och skjorta. Sedan skulle vi fortsätta kriget som om inget hänt.

En dag blev det stor uppståndelse i lägret. Det var nästan så att kriget höll på att komma av sej. Orsaken var att Kung Gustaf V med sitt stora följe hade rullat in på stationen med sin blåmålad salongsvagn.

Drottning Viktoria var inte med, för hon var redan då i Italien och red på sin Munthe, förlåt, Brunte.

Extratåget hade parkerats på ett sidospår intill kolkajen. Där satte sej kungen upp på sin egen, eller om det var en lånad häst, inte så gott att veta vilket. Hela följet, med trumpeter och trummor och allt, gav sej sedan iväg upp mot skogen bakom dasset och

ettermyrornas tuva. Enligt min krigar-kompis, skulle kungen äta ärter och fläsk från kokvagnen högre upp i berget.

Den dagens kväll var det ingen krigare som hade tid att äta gröt inne i vårt kök, och marketenterilådan förblev stängd hela dagen. Alla som inte skötte eldgivningen, hade fullt sjå med persedelvård. Stövlarna och mässingsknapparna skulle putsas, för att inte tala om alla blanka sporrar som de beridna bar på sina stövlar.

Så visst inser ni väl nu och är övertygade om att jag var med på fältmanövern 1925, eller hur?

© Göte Ingelman 2011
Bildmakare: Bo Hansson